

кове сж дошли да въдворяват робството надъ робитѣ българи . . . Печална сждба. Богъ ще ги накаже за тая мръсотия, която искатъ да извършатъ спрямо освобождения отъ тѣхъ български народъ. Глупави и негодни руски управници . . . Тѣ носятъ въ тѣлата си славянски души и за чуждитѣ интереси сж готови да провалятъ държавата си . . . Защо вѣрватъ на французи и англичани? . . . Това сж врагове на славянството . . . личнитѣ врагове на самата велика Русия. Тая война се води изключително за разсипването на тоя могъщъ колосъ, който всѣки моментъ заплашва съ своето нашествие къмъ изтокъ и къмъ Срѣдиземно море. . . . Но щомъ сж дошли руситѣ въ Добруджа заслужено ще понесатъ позора, който ще имъ залѣпи въ лицето българската армия.

8 септември. Днесъ напустнахъ щаба на армията на пѣтъ за полка. Ще го търся къмъ Каймакъ-Чаланъ, който се издига високо заснѣженъ и сгушенъ въ облацитѣ, невѣмъ отъ страхъ предъ неизвестната си сждба. Какво става тамъ? Дали следъ кървавитѣ бойове при Мидирисъ тепеси, дето полкътъ далъ повече отъ 900 безполезни жертви ще може да се задържи? Дъждъ рѣми и мъгли се подемаатъ въ планинитѣ. Пжтуването, макаръ и съ конь, е много трудно и опасно.

10 септември. Азъ съмъ вече влѣзалъ въ мъглитѣ, които закриватъ първа бригада отъ 3-а пех. дивизия, която е отстжила по самия хребетъ на Каймакъ-Чаланъ. Кончето едва ме мъкни по нагорнището. Трѣскава работа: поправятъ се пжтищата, а тамъ горе се приготвяватъ отбранителнитѣ позиции. Късно вечерята се представихъ на полковия командиръ Полковникъ Христовъ. Той бодрствува и приготвя плановѣтъ за довършване укрепването на позициитѣ.

— Е, какво ново носишъ отъ низинитѣ, Подпоручикъ? . . . Както виждамъ ти си много слабъ . . . Защо сж те изпратили въ тоя адъ? — пита той и неговитѣ препълнени съ доброта очи, щателно ме изследватъ. Какво мога да му отговоря?

— Въ низинитѣ не стихватъ възторженитѣ ура за победитѣ при Тутраканъ, Добричъ и Силистра. Тиловацитѣ пируватъ . . . чакатъ свършването на войната.